

Partea întâi

Pentru mine, ziua aceea a rămas de neuitat, pentru că mi-a adus mari schimbări în viață. Dar oricui i se poate întâmpla așa ceva. Ia închipuiți-vă că puteți renunța la o zi deosebită din viața voastră și o să vedeți atunci ce schimbat ar fi fost cursul ei. Tu, care citești aceste rânduri, cugetă pentru o clipă la lungul lanț de fier sau de aur, de spini sau de flori, care nu te-ar fi legat nicicând dacă acea primă verigă nu s-ar fi format într-o zi de neuitat.¹

Charles Dickens, *Marile speranțe*

¹ Charles Dickens, *Marile speranțe*, trad. din limba engleză de Veronica Focșeanu, volumul I, Editura Adevărul Holding, București, 2008, p. 86 (n. red.).

TRECUT: 1897

LUCIE HERONDALE NU AVEA DECÂT ZECE ANI CÂND L-A ÎNTÂLNIT pentru prima dată pe băiatul din pădure.

Fiind crescută în Londra, nu își imaginase niciodată că un loc precum Brocelind ar putea exista cu adevărat. Conacul Herondale era înconjurat din toate părțile de arbori cu vârfurile plecate ca într-o adunare tainică, pomii etalând un verde profund vara și un auriu strălucitor toamna. Covorul de mușchi care i se așternea la picioare era așa de verde și de moale, încât tatăl ei îi spusese că era o pernă pentru elfi și că din steluțele albe ale florilor ce creșteau doar pe tărâmul secret al Idrisului, elfii își făceau brațări și inele pentru mâinile lor gingașe.

James i-a zis, bineînțeles, că aceste făpturi nu aveau perne, ci dormeau sub pământ și le furau din pătuțurile lor, în timpul somnului, pe fetițele neascultătoare. Lucie l-a călcat atunci pe picior, ceea ce a însemnat că tata a luat-o în brațe și a dus-o înapoi acasă înainte să izbucnească cearta. James era moștenitorul familiei Herondale, care se lăuda cu un trecut îndelungat și nobil, dar asta nu însemna că era mai presus de a-și trage sora de codițe dacă era necesar.

Într-o noapte, strălucirea lunii a trezit-o pe Lucie. Lumina se revărsa lăptoasă în odaia ei, desenând dungi lucitoare pe patul fetei și pe podeaua lustruită, din lemn. Copila s-a strecurat afară din pat și a ieșit pe fereastră, nimerind pe stratul de flori de dedesubt. Era vară, iar ei îi era cald în cămașa de noapte.

Dincolo de grajdurile în care țineau caii, marginea pădurii părea să lucească. Lucie s-a grăbit într-acolo, ca o mică fantomă. Papucii cu care era încălțată abia dacă deranjau pătura de mușchi în timp ce fetița luneca printre copaci.

Mai întâi s-a amuzat împletind lanțuri din flori și agățându-le de ramurile copacilor. După aceea, s-a prefăcut că era Albă-ca-Zăpada, fugărită de vânător. Alerga printre copacii încâlciți, apoi se întorcea dramatic și suspina, ducându-și dosul palmei la frunte.

— Nu mă vei prinde niciodată! a zis ea. Căci am sânge nobil și într-o zi voi fi regină, de două ori mai puternică decât mama mea vitregă, iar ei am să-i tai capul.

Era posibil, s-a gândit mai târziu, că poate nu-și amintise corect povestea Albei-ca-Zăpada. Totuși, jocul era plăcut și abia pe la a patra sau a cincea rundă de alergare fetița și-a dat seama că se rătăcise. Nu mai zărea printre copaci forma familiară a Conacului Herondale.

Lucie s-a întors speriată. Pădurea nu mai părea magică. În schimb, copacii se plecau asupra ei ca niște fantome amenințătoare. Avea senzația că aude voci de pe altă lume prin foșnetul frunzelor. Norii acoperiseră luna. Lucie era singură în întuneric.

Fata era curajoasă, însă nu avea decât zece ani. A suspinat ușor și a început să alerge în direcția pe care o credea ca fiind bună, însă pădurea nu făcea decât să-și adâncească bezna, iar spinii păreau să se încolăcească tot mai strâns. Un spin i-a agățat cămașa de noapte și i-a sfâșiat-o. Fata s-a împiedicat și a căzut. Se simțea ca Alice în Țara Minunilor, deși era mult mai scundă decât Alice. Lucie s-a dat de-a rostogolul și s-a oprit pe un strat de pământ bătătorit.

S-a ridicat, gemând ușor. Se afla pe fundul unei gropi circulare săpate în pământ. Marginile erau netede și se ridicau la câțiva metri buni dincolo de unde puteau ajunge brațele ei. Fata a încercat să-și înfigă mâinile în malurile ce se ridicau de o parte și de alta și să se cațere așa cum ar fi urcat într-un copac. Însă pământul era moale și i se sfărâma între degete. După a cincea căzătură de pe unul dintre malurile gropii, fetița a zărit ceva ce lucea pe marginea zidului de pământ. Sperând că era o rădăcină de care s-ar fi putut agăța, Lucie a sărit spre ea și s-a întins ca să o prindă...

De pe obiectul cu pricina a curs țărână. Nu era deloc o rădăcină, ci un os alb, și nu era de animal. . .

— Nu țipa! s-a auzit o voce de deasupra ei. O să le atragi aici.

Fetița și-a dat capul pe spate și s-a holbat în beznă. Aplecat peste marginea de pământ era un băiat mai mare decât fratele ei, James — să fi avut chiar șaisprezece ani. Avea un chip frumos, melancolic, și păr negru, drept, iar vârfurile lui îi ajungeau până la gulerul cămășii.

— Pe cine să atrag? a întrebat Lucie, înfigându-și pumnul în șold.

— Pe toți elfii, a zis el. Aceasta este una dintre capcanele lor. Le folosesc, de obicei, ca să prindă animale, dar cred că ar fi foarte mulțumite să găsească o fetiță.

Lucie a icnit, surprinsă.

— Adică vrei să spui că m-ar putea mânca?

Băiatul a râs.

— Puțin probabil, deși cred că ai ajunge să servești nobilimea elfilor în Țara de sub Deal pentru tot restul vieții tale, fără să-ți mai vezi vreodată familia, a spus băiatul, ridicându-și jucăuș sprâncenele.

— Nu încerca să mă sperii, a zis Lucie.

— Te asigur că spun adevărul adevărat, a replicat el. Adevărul mai puțin adevărat este sub demnitatea mea.

— Nu te mai prosti! I-a repezit fata. Eu sunt Lucie Herondale. Tatăl meu este Will Herondale, o persoană foarte importantă. Dacă mă salvezi, vei fi răsplătit.

— O Herondale? a zis el. Ce noroc pe mine!

Băiatul a oftat și s-a apropiat de marginea gropii, întinzându-și mâna în jos. O cicatrice a licărit pe dosul palmei lui stângi — o cicatrice urâtă, ca și cum s-ar fi ars.

— Hopa sus!

Lucie a cuprins mâna dreaptă a băiatului cu ambele ei mânuțe, iar acesta a tras-o cu o forță surprinzătoare. O clipă mai târziu stăteau amândoi în picioare. Acum, Lucie îl putea studia mai bine. Era mai în vârstă decât crezuse ea și era îmbrăcat elegant, în alb și negru. Luna ieșise din nou, iar Lucie a văzut că ochii băiatului aveau culoarea patului de mușchi de pe jos.

— Mulțumesc! a zis ea, afectat.

Lucie și-a scuturat cămașa de noapte, care părea de-a dreptul distrusă de murdărie.

— Acum, vino! a spus băiatul pe un ton blând. Nu-ți fie frică! Despre ce vrei să vorbim? Îți plac poveștile?

— Iubesc poveștile, a răspuns Lucie. Când mă fac mare, o să devin o scriitoare faimoasă.

— Sună minunat! a replicat tânărul.

În vocea lui se distingea o urmă de melancolie. Au mers împreună pe cărările de sub copaci. Băiatul părea să știe încotro se îndreaptă, ca și cum pădurea i-ar fi fost cunoscută. *Cred că a fost schimbat cu un alt copil, și-a zis Lucie.* Băiatul cunoștea multe lucruri despre elfi, dar era clar că nu făcea parte din această tagmă: o avertizase că ar putea fi răpită de Neamul Elfilor, ceea ce pesemne că i se întâmplase lui. Lucie nu voia să aducă vorba despre asta ca să nu îl facă pe băiat să se simtă inconfortabil; probabil era un lucru îngrozitor să fii răpit și dus departe de familie. În schimb, a început să vorbească despre prințesele din basme și despre care dintre ele era cea mai bună. Timpul a părut să zboare pe nesimțite, iar copiii se aflau de acum înapoi, în grădina Conacului Herondale.

— Îmi imaginez că prințesa aici de față știe, de acum, să ajungă singură la castel, a zis băiatul, făcând o plecăciune.

— Ah, singur! a răspuns Lucie, aruncându-și ochii spre fereastra camerei ei. Crezi că o să-și dea seama că am fost plecată?

Băiatul a râs și s-a întors să plece. Fata l-a strigat când acesta ajunsese deja la porți.

— Cum te cheamă? Eu ți-am spus numele meu. Al tău care este?

Tânărul a ezitat o clipă. În beznă noapții, era doar o siluetă în alb-negru, ca ilustrațiile din una dintre cărțile ei. Băiatul a făcut o plecăciune adâncă și elegantă, așa cum pesemne că obișnuiau să facă, pe vremuri, cavalerii.

— „Nu mă vei prinde niciodată”, a zis el. „Căci am sânge nobil și într-o zi voi fi regină, de două ori mai puternică decât mama mea vitregă, iar ei am să-i tai capul.”

Lucie a pufnit, indignată. Băiatul trăsesese cu urechea la jocul ei, în pădure? Cum îndrăznește să o ia peste picior?! Fata a ridicat un pumn, vrând să-l agite în direcția lui, dar băiatul dispăruse deja în noapte, lăsând în urmă doar ecoul unui hohot. Aveau să treacă șase ani până să-l întâlnească din nou.

ÎNGERI MAI BUNI

*Umbrele propriilor noastre dorințe stau între noi și îngerii noștri,
și, astfel, lumina lor este eclipsată.*

Charles Dickens, *Barnaby Rudge*

JAMES HERONDALE TOCMAI SE LUPTA CU UN DEMON CÂND A FOST TRAS brusc în Iad.

Nu era prima dată când se întâmpla și nu avea să fie nici ultima. Cu câteva clipe mai devreme, stătuse îngenuncheat pe marginea unui acoperiș înclinat din centrul Londrei, ținând în fiecare mână câte un cuțit subțire, de aruncare, și gândindu-se la cât de dezgustătoare erau resturile care se strângeau în oraș. Pe lângă praf, sticle goale de gin și oase de animale, în rigola de sub genunchiul lui stâng se vedea limpede cadavrul unei păsări.

Ce fascinantă era viața unui vânător de umbre! Suna foarte bine, se gândea el, privind la aleea pustie de dedesubt: un spațiu gătit de gunoaie, luminat foarte slab de semiluna de pe cer. O rasă specială de războinici, descendenți ai unui înger, înzestrați cu puteri ce le permiteau să mânăiască arme din *adamus* lucitor și să poarte pecetea neagră a runelor sfinte pe trupurile lor – rune ce îi făceau mai puternici, mai rapizi, mai primejdioși decât orice om de rând; rune ce îi făceau să ardă strălucitori în beznă. Nimeni nu amintea de momente precum cel în care îngenunchease asupra unei păsări moarte, în timp ce aștepta apariția unui demon.

Un strigăt a răsunat cu ecou în lungul aleii. Era un sunet pe care James îl cunoștea prea bine: era vocea lui Matthew Fairchild. James

a sărit de pe acoperiș fără să ezite vreo clipă. Matthew Fairchild era *parabatai*-ul lui, fratele lui de cruce și tovarășul de luptă. James jurase să îl protejeze, nu că ar fi contat prea mult: James și-ar fi dat viața pentru Matthew, cu sau fără jurăminte.

În capătul aleii, unde strada cotea în spatele unui șir îngust de case, se vedea ceva mișcând. James s-a răsucit pe călcâie în timp ce un demon a ieșit dintre umbre, urlând. Monstrul avea trupul cenușiu, vârgat, un cioc curbat și ascuțit, dinți ca niște cârlige și labe desfăcute din care ieșeau gheare zimțate. *Un demon deumas*, și-a zis James mohorât. Își aducea cu siguranță aminte că citise despre demonii *deumas* într-una dintre cărțile vechi de la unchiul Jem. Se presupunea că aveau ceva ieșit din comun. Demonii aceștia erau extrem de cruzi poate sau neobișnuit de periculoși? Tipic, nu-i așa? – trecuseră luni la rând fără pic de activitate demonică, iar acum el și prietenii lui dădeau nas în nas cu unul dintre cei mai primejdioși monștri. Apropo, unde *erau* prietenii lui?

Demonul *deumas* a urlat iar și s-a năpustit în direcția lui James. Din gură îi curgeau dâre lungi de bale verzui. James și-a rotit brațul spre spate, gata să arunce primul cuțit. Ochii demonului l-au fixat un moment. Erau scânteietori, verde cu negru, și plini de o ură care s-a preschimbat deodată în altceva. Ceva ce aducea a recunoaștere. Însă demonii, cel puțin cei inferiori, nu recunoșteau oamenii. Erau bestii înfometate, mânate doar de lăcomie și de ură. Pe când James ezita, surprins, pământul a părut să tremure sub el. N-a avut la dispoziție decât o clipă ca să gândească, *Oh, nu, nu acum*, înainte ca lumea să devină cenușie și tăcută. Clădirile din jurul lui se transformaseră în umbre incerte, iar cerul era o văgăună neagră, străpunsă de fulgere albe.

James și-a strâns mâna dreaptă în jurul cuțitului – nu în jurul plăselelor, ci al lamei. Ascuțimea durerii l-a trezit din șoc ca o palmă peste obraz, iar James a revenit cu picioarele pe pământ, în lumea plină de culoare și de zgomete. Abia dacă a avut suficient timp să își dea seama că *deumas*-ul se aruncase de acum spre el, cu ghearele scoase, când un vârtej de fire a străfulgerat prin aer, înfășurând picioarele demonului și trăgându-l pe spate. *Thomas!* s-a gândit James, și, într-adevăr, prietenul

său uriaș apăruse în spatele demonului deumas, înarmat cu o boleadora¹. În spatele lui erau Christopher, înarmat cu un arc, și Matthew, care ținea un pumnal serafic aprins.

Demonul deumas a căzut la pământ, urlând iar, tocmai pe când James își elibera ambele cuțite. Unul s-a împlântat în gâtul demonului, iar celălalt, în fruntea lui. Demonul și-a dat ochii peste cap, a tresărit spasmodic, iar James și-a adus aminte brusc ce citise despre demonii deumas.

— Matthew! a început el, tocmai pe când creatura exploda, umplându-i pe Thomas, Christofer și Matthew de limfă și de bucățele arse din ceva ce putea trece drept mîzgă.

Murdar, și-a adus aminte James, destul de târziu. Demonii deumas era recunoscuți pentru mizeria pe care o lăsau în urmă. Majoritatea demonilor dispăreau când mureau. Nu și demonii deumas.

Aceștia explodau.

— Ce... Cum...? s-a bâlbâit Christopher, vizibil pierdut.

Mîzga s-a scurs de pe nasul lui ascuțit și de pe ochelarii cu rame aurii.

— Dar cum...?

— Vrei să știi cum a fost posibil să dăm de urmele ultimului demon din Londra și să îl găsim pe cel mai dezgustător?

James era surprins de cât de normal îi sunase vocea: deja se scutura de șocul pe care îl suferise privind în tărâmul umbrelor. Cel puțin hainele lui erau neatînse: demonul părea să fi explodat mai mult în direcția celuiilalt capăt al aleii.

— Întrebarea nu este de ce, Christopher.

James avea impresia că prietenii lui îl priveau cumva cu ostilitate. Thomas și-a dat ochii peste cap. Tânărul se curăța cu o batistă pe jumătate arsă și udă de limfa demonului, așa că nu îl ajuta prea mult.

Pumnalul serafic al lui Matthew începuse să se stingă. Pumnalele serafice, infuzate cu energia îngerilor, erau adesea armele de încredere ale unui vânător de umbre și cea mai bună metodă de apărare împotriva demonilor, însă, chiar și așa, era posibil să le îmbibi mult prea mult în sânge.

¹ Instrument de vânătoare constând în greutatea prinsă la capătul unor frânghii interconectate, creat de localnicii din Patagonia și Pampas, adoptat și modificat apoi de gauchos (n. red.).

— Sunt indignat, a bombănit Matthew, aruncând pumnalul stins deoparte. Știți cât am cheltuit pe vesta asta?

— Nu te-a pus nimeni să ieși la patrulet îmbrăcat ca un figurant din *Ce înseamnă să fii onest*¹, a zis James, aruncându-i o batistă curată.

Pe când făcea asta, James a simțit o înțepătură în mână. Avea în palmă o tăietură sângerândă lăsată de lama propriului cuțit. Și-a strâns pumnul, pentru a-și ascunde rana de tovarășii lui.

— Nu cred că este îmbrăcat ca un figurant, a sărit Thomas, care acum se căznea să îl curețe pe Christopher.

— Mulțumesc! a zis Matthew, plecându-se ușor.

— Cred că este îmbrăcat ca personajul principal, a continuat Thomas, zâmbind larg.

Thomas avea unul dintre cele mai blânde chipuri pe care le văzuse James vreodată și ochi căprui, blajini. Niciunul dintre aceste lucruri nu însemna însă că nu îi plăcea să-și tachineze prietenii.

Matthew și-a tamponat părul de un auriu stins cu batista lui James.

— Este prima dată în an când găsim un demon în timpul unei patrule, așa că am presupus că vesta mea va supraviețui acestei seri. Nu este ca și cum voi ați purta echipamentul.

Era adevărat că vânătorii de umbre plecau de obicei la luptă bine echipați, purtând un soi de armură flexibilă făcută dintr-un material tare, ca pielea, negru și rezistent la sângele demonilor, lame și altele asemenea, însă, în absența activității demonice constante, tinerii se simțiseră tentați să ignore regulile.

— Încetează să mă mai freci cu batista aia, Thomas! s-a răstit Christopher, dând din brațe, ca o morișcă. Ar trebui să ne întoarcem la Taverna Diavolului și să facem curat.

Tinerii au murmurat a încuviințare. Pe când se îndreptau din nou spre strada principală, pășind printre bucăți lipicioase de demon, James se gândea la faptul că Matthew avea dreptate. Tatăl lui James, Will, îi povestise adesea despre patrulele pe care le făcea cu *parabatai*-ul lui, Jem Carstairs – acum unchiul lui James –, pe când se băteau cu demonii aproape în fiecare noapte.

¹ Comedie în trei acte de Oscar Wilde (n. red.).

James și alți tineri vânători de umbre încă patrulau conștiincios pe străzile din Londra, căutând demoni care ar fi putut răni populația de rând, însă, în ultimii câțiva ani, prezența malefică fusese restrânsă, iar aparițiile foarte rare. Era un lucru bun – normal că era un lucru bun –, totuși... Era cu siguranță ciudat. Activitatea demonică era încă normală în ceea ce privea restul lumii, așa că de ce era Londra mai specială?

Pe străzi umblau destul de mulți mundani, deși ora era târzie. Nimeni nu se uita în direcția vânătorilor de umbre pe când se îndreptau pe Fleet Street; runele lor strălucitoare îi făceau invizibili pentru toți cei care nu posedau Vederea.

E întotdeauna ciudat să fii înconjurat de oameni care nu te văd, s-a gândit James. Pe Fleet Street se aflau birourile marilor publicații și ale instanțelor de judecată din Londra, și peste tot se vedeau taverna luminate în care lucrătorii din tipografii, dar și avocații și funcționarii ce lucrau până târziu beau până la revărsatul zorilor. Spectatorii teatrelor și ai sălilor de pe The Strand, care se afla în apropiere, se risipeau care încotro, iar grupuri de tineri eleganți, veseli și gălăgioși alergau acum după omnibuzele care circulau noaptea.

Polițiștii patrulau și ei, iar acei cetățeni londonezi suficient de ghinionisți, încât să nu aibă o casă în care să se adăpostească, ședeau pe vine pe lângă aerisirile pivnițelor prin care se simțea bătaia unui aer cald – nopțile puteau fi umede și reci chiar și în august. Pe când treceau pe lângă un grup de siluete strânse una lângă cealaltă, una dintre umbre a ridicat capul, iar James a surprins cu coada ochiului pielea palidă și ochii sclipitori ai unui vampir.

James și-a întors privirea. Repudiații nu erau problema lui decât dacă încălcau Legile Conclavului. Iar James era obosit, în ciuda pecetilor de energie: se întorcea întotdeauna secăt de puteri când era târât în lumea cealaltă, cenușie și locuită de umbre colțuroase. I se întâmpla de mulți ani: știa că era o rămășiță a sângelui de magiciană al mamei lui.

Magicienii erau odraslele oamenilor cu demonii: erau capabili să folosească magia, dar nu puteau purta rune sau să folosească *adamus*-ul, metalul cristalin din care erau făcute stelele lor și pumnalele serafice. Ei reprezentau una dintre cele patru ramuri de repudiați, alături de vampiri, vârcolaci și elfi. Mama lui James, Tessa Herondale, era o astfel de

magiciană, dar mama ei nu fusese doar om, ci și vânător de umbre. Tessa însăși posedase puterea de a-și schimba înfățișarea, transformându-se în oricine, viu sau mort, o putere pe care nu o mai avea niciun alt magician. Și mai era neobișnuită dintr-un motiv: magicienii nu puteau avea copii. Tessa era o excepție. Toată lumea își pusese întrebarea ce însemna acest lucru pentru James și pentru sora lui, Lucie, primii nepoți ai unui demon și ai unei ființe omenești. Timp de mulți ani, se părea că acest fapt nu avusese niciun fel de importanță. Atât James, cât și Lucie puteau purta pecețile și aveau aceleași abilități ca ale tuturor vânătorilor de umbre. Ambii vedeau fantome – ca de exemplu pe fantoma familiară și vorbăreată a Institutului, Jessamine –, dar acest lucru nu era deloc ieșit din comun pentru membrii familiei Herondale. În plus, din câte se părea, puteau fi ori binecuvântați cu o normalitate plictisitoare, ori cel puțin cu ceea ce era normal pentru un vânător de umbre. Chiar și Conclavul – organismul guvernator al vânătorilor de umbre – uitase de ei.

Apoi, când James împlinise treisprezece ani, călătorise pentru prima dată pe tărâmul umbrelor. Într-o clipă ședea așezat pe iarba verde, iar în următoarea se trezise culcat pe solul carbonizat. Deasupra lui se arcuia văzduhul, care părea la fel de ars. Din pământ ieșeau copaci diformi, ca niște gheare răsucite ce dădeau să prindă aerul. James mai văzuse asemenea locuri doar în xilogravurile din cărțile vechi. Știa foarte bine la ce se uita: era lumea demonilor. Iadul. Câteva momente mai târziu fusese readus cu forța pe pământ, însă viața lui se schimbaseră de atunci definitiv. Ani la rând se temuse apoi că ar putea fi aruncat brusc înapoi în tărâmul umbrelor. Se simțea de parcă o sfoară invizibilă îl lega de lumea demonilor și că, în orice moment, acea sfoară putea fi întinsă mai maximum, smulgându-l din mediul său familiar și aruncându-l într-un pustiu de cenușă și foc. În ultimii câțiva ani, cu ajutorul unchiului său, Jem, James credea că reușise să controleze călătoriile neplanificate. Deși nu durase decât câteva secunde, întâmplarea din acea seară îl tulburase, și se simțise ușurat când Taverna Diavolului le răsărise în cale.

Diavolul avea reședința la numărul doi, pe Fleet Street, lângă o tipografie care arăta respectabil. Spre deosebire de tipografie, taverna era fermecată, astfel încât niciun mundan nu putea vedea și nici auzi

zgomotele dezvățului ce se revărsau prin ferestrele și ușile deschise. Clădirea era pe jumătate din lemn, în stil Tudor, iar bârnele vechi erau uzate și sparte, și se țineau la un loc doar datorită farmecelor magicienilor. În spatele barului, proprietarul, un vârcolac pe nume Ernie, umplea halbe de bere: clientela era un amestec de elfi, vampiri, licantropi și magicieni. Într-un loc ca acesta, primirea obișnuită pentru vânătorii de umbre era, de obicei, una glacială, însă proprietarii Tavernei Diavolului erau obișnuiți cu băieții. I-au salutat pe James, Christopher, Matthew și Thomas cu strigăte de bun-venit și glume. James a rămas în tavernă, ca să ia băturile de la Polly, barmanița, în timp ce toți ceilalți au mers în camerele lor, lăsând în urma lor dăre de limfă.

Polly era vârcolac și îi luase pe băieți sub aripa ei protectoare când James închiriasse prima dată camerele din pod, în urmă cu trei ani, dorindu-și un refugiu în care el și prietenii lui să se poată retrage departe de privirile iscoditoare ale părinților. Tot ea fusese prima care îi numise Tâlharii Veseli, după exemplul lui Robin Hood și al oamenilor săi. James bănuia că Polly se credea Robin din Locksley, iar Matthew era Will Scarlet. Thomas era, cu siguranță, Micul John.

Vârcolacul a chicotit.

— Aproape că nu v-am recunoscut când ați intrat aici plini de ce-o fi aia.

— Limfă, a zis James, luând o sticlă de vin alb. Este sânge de demon.

Polly a strâmbat din nas, așezând pe umărul lui James mai multe cârpe uzate pentru vase. Apoi i-a dat încă o cârpă, pe care James și-a presat-o pe tăietura din palmă. Rana nu mai sângera, dar încă pulsa.

— La dracu'!

— A trecut o veșnicie de când nu am mai văzut un demon în Londra, a zis James. S-ar putea să nu fi reacționat pe cât ar fi trebuit de iute.

— Presupun că le este prea teamă să-și arate mutrele, a opinat Polly, prietenoasă, întorcându-se pentru a lua un pahar cu gin de la Pickles, duhul casei.

— Teamă? a repetat James. De ce să le fie teamă?

Polly a răspuns grăbită:

— Ah, nimic, nimic! a zis ea, dând fuga spre colțul opus al barului.

Încruntat, James și-a croit cale pe scări. Locuitorii Lumii de Jos se purtau uneori extrem de ciudat.

Două rânduri de trepte ce scârțâiau duceau spre o ușă din lemn pe care cineva scrijelise, cu ani în urmă, cuvintele: *Nu contează cum mori, ci cum ai trăit. S.J.*

James a deschis ușa cu umărul și i-a găsit pe Matthew și pe Thomas tolăniți pe scaune în jurul unei mese rotunde din mijlocul camerei cu lambriuri din lemn. Mai multe ferestre cu sticla plină de defecte și uzată de timp dădeau spre Fleet Street. Strada era luminată din loc în loc de lampadare, iar Curtea Regală de Justiție de peste drum se profila întunecată pe cerul înnorat.

Încăperea era un loc drag și familiar, cu pereți degradați, o aglomerație de piese de mobilier jerpelite și un foc ce ardea molcom în cămin. Deasupra șemineului se afla un bust din marmură al lui Apollo, cu nasul ciobit de o grămadă de timp. Pereții erau ticsiți cu volume oculte, scrise de magicieni mundani: biblioteca Institutului nu accepta așa ceva, dar James le colecționa. Băiatul era fascinat de ideea că aceia care nu fuseseră născuți în universul magiei și al umbrelor puteau nutri o dorință așa de mare de a învăța cum să îi deschidă porțile.

Atât Thomas, cât și Matthew se curățaseră de limfă. Erau îmbrăcați cu haine boțite, dar curate, iar părul lor – nisipiu, al lui Thomas, și auriu-închis, al lui Matthew – era încă umed.

— James! a strigat Matthew vesel, văzându-și prietenul.

Ochii lui erau suspect de strălucitori, iar pe masă se afla o sticlă pe jumătate goală de coniac.

— Aia din fața mea este o sticlă de băutură ieftină?

James a așezat pe masă sticla de vin tocmai când Christopher ieșea din micul dormitor de la celălalt capăt al podului. Odaia se afla acolo încă de dinainte să închirieze spațiul: înăuntru exista încă un pat, însă niciunul dintre Tălharii Veseli nu îl folosea pentru altceva în afară de a se curăța, de a-și depozita armele și de a se schimba de haine.

— James! a strigat Christopher, mulțumit. Am crezut că te-ai dus acasă.

— De ce naiba aș merge acasă?

James s-a așezat lângă Matthew și a aruncat pe masă cârpele pentru vase ale lui Polly.

— Habar n-am, a zis Christopher vesel, trăgându-și un scaun, dar era posibil să te fi dus. Oamenii fac tot felul de chestii ciudate. Am avut odinioară o bucătăreasă care s-a dus la cumpărături într-o zi și am găsit-o două săptămâni mai târziu în Regent's Park. Lucra la zoo.

Thomas a ridicat din sprâncene. James și restul grupului nu știau niciodată dacă să creadă pe de-a întregul poveștile lui Christopher. Nu că ar fi fost vreun mincinos, însă, când venea vorba despre orice nu era un pahar de laborator sau o eprubetă, tânărul părea să fie doar pe jumătate atent.

Christopher era fiul mătușii lui James, Cecily, și al unchiului Gabriel. Avea structura osoasă frumoasă a părinților lui, păr șaten-închis și ochi de culoarea liliacului. „Irosiți pe un băiat!” spunea adesea Cecily, cu un oftat ca de martiră. Christopher ar fi trebuit să fie popular printre fete, însă ochelarii cu lentile groase pe care îi purta îi acopereau jumătate din chip, iar sub unghii avea în permanență o umbră de praf de pușcă. Majoritatea vânătorilor de umbre priveau armele oamenilor cu suspiciune și cu dezinteres — aplicarea runelor pe metal sau pe gloanțe împiedica praful de pușcă să se mai aprindă, iar armele nemarcate cu rune erau inutile împotriva demonilor.

Cu toate acestea, Christopher era obsedat de ideea că putea adapta armele de foc pentru uzul nefilimilor. James era nevoit să recunoască faptul că ideea de a instala un tun pe acoperișul Institutului prezenta un oarecare interes.

— Mâna ta! a exclamat brusc Matthew, aplecându-se în față și fixându-și ochii verzi asupra lui James. Ce s-a întâmplat?

— Este doar o tăietură, a zis James, deschizându-și palma.

O creștătură diagonală se întindea de-a lungul palmei. Pe când Matthew i-a luat mâna într-a lui, brățara de argint pe care James o purta mereu pe încheietura dreaptă a răsunat atingând sticla de vin de pe masă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a zis Matthew, băgând mâna în vestă și căutând stela. Te-aș fi vindecat chiar acolo, pe alee.

— Am uitat, a zis James.

Thomas, care își trecea degetul în jurul marginii propriului său pahar fără a bea, a zis:

— S-a întâmplat ceva?

Thomas era enervant de perspicace.

— S-a întâmplat foarte repede, a răspuns James, ușor ezitant.

— Multe lucruri care sunt „foarte rapide” sunt și foarte rele, a spus Matthew, așezând vârful stelei pe pielea lui James. Ghilotinele coboară foarte repede, de exemplu. Și experimentele lui Christopher explodează, iar asta se întâmplă adesea foarte rapid.

— În mod clar nu am fost ghilotinat și nici nu am explodat, a zis James. Eu doar... m-am dus în tărâmul umbrelor.

Capul lui Matthew a zvâcnit în sus, deși mâna i-a rămas stabilă pe când *iratze*, o rună de vindecare, prindea contur pe pielea lui James. Acesta putea simți durerea din mână scăzând în intensitate.

— Credeam că nu mai pățești așa ceva, a zis Matthew. Credeam că te-a ajutat Jem.

— M-a ajutat. A trecut un an de când s-a întâmplat ultima dată.

James a clătinat din cap.

— Presupun că a fost prea mult să sper că nu se va mai repeta vreodată.

— Se întâmplă de obicei când ești supărat? a zis Thomas. A fost din cauza atacului?

— Nu, a răspuns James iute. Nu, nu îmi imaginez... nu.

James aproape că așteptase lupta cu nerăbdare. Fusese o vară frustrantă, prima în aproape zece ani pe care nu și-o petrecuse în Idris, cu familia.

Idris se afla în Europa Centrală, protejată din toate părțile. Era o țară neatinsă, ascunsă de ochii mundanilor și de invențiile lor, un loc fără căi ferate, fabrici sau fum de cărbune. James știa de ce familia lui nu putuse să meargă în acel an, iar el avea propriile motive pentru a-și dori să fie acolo, și nu în Londra. Patrulele fuseseră una dintre puținele lui distracții.

— Demonii nu îl deranjează pe băiatul nostru, a zis Matthew, terminând runa de vindecare.

Stând așa de aproape de *parabatai*-ul său, James simțea aroma familiară a săpunului lui Matthew, amestecată cu damful alcoolului.

— Trebuie să fi fost altceva.

— Atunci, ar trebui să vorbești cu unchiul tău, Jamie, a zis Thomas.

James a clătinat din cap. Nu voia să-l deranjeze pe unchiul Jem cu ceea ce acum părea să fi fost doar o secundă de rătăcire.

— N-a fost nimic. Am fost surprins de demon; am strâns lama din greșeală. Sunt sigur că asta a fost cauza.

— Te-ai transformat într-o umbră? a întrebat Matthew, așezându-și stela deoparte.

Uneori, când James era tras în tărâmul umbrelor, prietenii îi spuneau că îi puteau vedea conturul corpului dispărând ușor. De câteva ori, James se transformase complet într-o umbră – avea formă omească, însă era transparent și imaterial.

De câteva ori – de foarte puțin ori –, James fusese capabil să se transforme într-o umbră pentru a trece prin vreun corp solid, însă nu-și dorea să vorbească despre acele întâmplări.

Christopher și-a ridicat nasul din caietul lui.

— Apropo de demon...

— Care oricum nu era subiectul discuției, a subliniat Matthew.

— ... ce fel de demon era? a întrebat Christopher, mușcând capătul stiloului.

Băiatul nota adesea detalii legate de expedițiile în care se băteau cu demoni. Pretindea că asta îl ajuta cu cercetarea lui.

— Acela care a explodat, adică.

— Spre deosebire de cel care nu a explodat? a zis James.

Thomas, care își amintea până și cele mai fine detalii, a răspuns:

— Era un deumas, Christopher. E ciudat că l-am întâlnit aici; nu se găsesc de obicei în orașe.

— Am păstrat puțin din limfa lui, a zis Christopher, scoțând de undeva o eprubetă închisă cu un capac de plută, plină cu o substanță verzuie. Vă sfătuiesc să nu beți din ea!

— Te asigur că nici prin cap nu ne trecea, prostănacule, a zis Thomas.

Matthew s-a cutremurat.

— De ajuns cu limfa! Hai să închinăm din nou în cinstea întoarcerii lui Thomas!

Acesta a protestat. James și-a ridicat paharul și a ciocnit cu Matthew. Christopher era cât pe ce să ciocnească cu eprubeta în paharul lui James când Matthew, bombănind niște înjurături, i-a confiscat-o și i-a întins în schimb un pahar cu vin.

În ciuda obiecțiilor, Thomas părea mulțumit. Majoritatea vânătorilor de umbre plecau într-un soi de tur al lumii când împlineau optsprezece ani, părăsindu-și Institutul de acasă pentru unul de peste hotare; Thomas tocmai se întorsese de câteva săptămâni după o plecare de nouă luni la Madrid. Scopul deplasărilor era să învețe despre noi obiceiuri și să-și lărgescă orizonturile: Thomas se dezvoltase, cu siguranță, deși în mare parte la modul propriu, fizic.

Deși era cel mai în vârstă din grup, Thomas fusese cel mai pipernic. Când James, Matthew și Christopher sosiseră la docuri să-și întâmpine prietenul sosit din Spania, trecuseră cu privirea peste mulțime și aproape că nu îl recunoscuseră pe tânărul musculos care cobora pe pasarelă. Thomas era acum mai înalt decât ei și bronzat de parcă ar fi crescut la fermă, nu în Londra. Putea mânui o sabie lată cu o singură mână, iar în Spania adoptase o nouă armă, boleadora, făcută din sfori solide și greutăți care i se învârteau deasupra capului. Matthew spunea adesea că se simțea ca și cum ar fi fost prieteni cu un uriaș prietenos.

— Când ați terminat, am niște vești pentru voi, a spus Thomas, înclinându-și scaunul pe spate. Mai știți conacul acela vechi din Chiswick, care îi aparținea bunicului meu? Lightwood? I-a fost dat mătușii mele, Tatiana, de către Conclav în urmă cu ceva ani, însă ea nu l-a folosit niciodată – preferă să stea în Idris, în vilă, împreună cu vara mea, ăă...

— Gertrude, a spus Christopher, sărindu-i în ajutor.

— Grace, l-a corectat James. Numele ei este Grace.

Grace era și verișoara lui Christopher, deși James știa că ei nu o întâlniseră niciodată.

— Da, Grace, a fost de acord Thomas. Mătușa Tatiana preferă să stea într-o binecuvântată izolare în Idris — fără vizitatori și alte cele —, dar, din câte se pare, a decis să se mute înapoi în Londra, așa că părinții mei ezită.

James a tresărit ușor.

— Grace, a început el și l-a văzut pe Matthew aruncându-i o privire cu coada ochiului. Grace se mută în Londra?

— Se pare că Tatiana vrea să o introducă în societate.

Thomas părea confuz.

— Presupun că ai întâlnit-o la Idris? Casa ta de acolo nu se învecinează cu Conacul Blackthron?

James a dat mecanic din cap. Simțea greutatea brățării în jurul încheieturii lui drepte, deși o purta deja de atât de mulți ani, încât nici nu mai era conștient de prezența ei.

— De obicei, o întâlnesc în fiecare vară, a zis el. Nu și vara asta, bineînțeles.

Nu și în acea vară. Nu fusese în stare să li se opună părinților lui când îi spusese că familia Herondale urma să își petreacă vara în Londra. Nu fusese în stare să spună de ce își dorea să se întoarcă în Idris. Până la urmă, în ceea ce îi privea pe ei, James abia dacă o cunoștea pe Grace. Nu putea explica senzația de greață și groaza care îl cuprindeau la gândul că nu avea să o mai vadă timp de încă un an. Era un secret pe care îl purta în inimă de la treisprezece ani. În mintea sa, vedea porțile înalte ce se ridicau în fața Conacului Blackthorn și propriile mâini — mâini de copil, fără cicatrici, tăind metodic vițele pline de spini. Putea vedea Salonul Lung din interiorul conacului și draperiile ce suflau în vânt la ferestre. Putea auzi muzica. O vedea pe Grace în rochia ei de culoare fildeșului.

Matthew îl privea cu ochii lui verzi și gânditori, care nu mai scânteiau acum jucăuși. Doar Matthew, dintre prietenii lui James, știa că exista o legătură între James și Grace Blackthorn.

— Londra este năpădită de nou-sosiți, a remarcat Matthew. Familia Carstairs ni se va alătura în curând, nu-i așa?

James a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Lucie moare de nerăbdare să o întâlnească pe Cordelia.

Matthew și-a turnat niște vin în pahar.

— Nu-i poți învinovăți că s-au plictisit să putrezească în Devon — cum se numește casa aia a lor? Cirenworth? Presupun că vor sosi într-o zi sau două. . .

Thomas și-a răsturnat băutura, iar paharul lui James și eprubeta lui Christopher au avut aceeași soartă. Thomas încă încerca să se acomodeze cu noul spațiu pe care îl ocupa și uneori se simțea de-a dreptul stângaci.

— Ai zis că *toți* membrii familiei vin la Londra? a întrebat Thomas.

— Nu și Elias Carstairs, a spus Matthew.

Elias era tatăl Cordeliei.

— Dar Cordelia vine și, bineînțeles. . . , a spus Thomas, lăsându-și cuvintele în suspans.

— Oh, la naiba! a făcut Christopher. Alastair Carstairs.

Christopher părea ușor îngrețoșat.

— Oare nu îmi aduc eu corect aminte? Nu este cumva un nemernic?

— „Nemernic” pare un cuvânt cam blând, a zis James.

Thomas își ștergea băutura vărsată; James s-a uitat la el ușor îngrijorat. Thomas fusese un băiat timid și pipernicit la școală, iar Alastair era un bătauș de cea mai joasă spiță.

— Îl putem evita pe Alastair, Tom. Nu există niciun motiv să ne petrecem timpul cu el și nu cred că el ne duce dorul.

Thomas a bolborosit ceva, dar nu ca răspuns la ce spusese James. Conținutul eprubetei lui Christopher se transformase într-un lichid de un purpuriu-aprins, iar acum rodea lemnul mesei. Băieții au sărit cu toții, căutând cârpele de la Polly. Thomas a aruncat o carafă cu apă pe masă, udându-l din cap până-n picioare pe Christopher, iar Matthew s-a îndoit de râs.

— Ba bine că nu, a zis Christopher, îndepărtându-și părul umed din ochi. Cred că a funcționat, Tom. Acidul a fost neutralizat.

Thomas clătina din cap.

— Cineva ar trebui să te neutralizeze pe tine, prostălăule!

Matthew hohotea isteric.

În mijlocul acestui haos, James nu se putea abține să nu se simtă foarte departe de tot ceea ce îl înconjura. Timp de mulți ani, în decursul

a sute de scrisori secrete schimbate între Londra și Idris, el și Grace își juraseră că într-o zi aveau să fie împreună; că, într-o zi, când deveneau adulți, aveau să se căsătorească, indiferent de voia părinților, și să locuiască împreună la Londra. Acesta fusese visul lor dintotdeauna. Așa că de ce nu îi spusese Grace că sosea?

— Oh, uite! Royal Albert Hall! a exclamat Cordelia, lipindu-și nasul de fereastra trăsurii.

Era o zi foarte însorită, iar Londra era inundată de lumină, făcând casele din South Kensington, așezate în șiruri albe, să strălucească precum niște rânduri de soldați din fildeș dintr-un set scump de șah.

— Londra chiar are o arhitectură minunată.

— O observație foarte perspicace, a zis plictisit fratele ei, Alastair, care citea, ostentativ, o carte de algebră în colțul trăsurii, ca și cum ar fi vrut să lase de înțeles că nu putea fi deranjat să privească afară. Sunt sigur că nimeni nu a mai apreciat vreodată clădirile Londrei.

Cordelia l-a străfulgerat cu privirea, însă Alastair tot nu și-a ridicat ochii din carte. Oare tânărul nu își dădea seama că fata încerca doar să îi înveselească? Mama lor, Sona, ședea sprijinită și epuizată de un perete al trăsurii. Sub ochi avea șanțuri adânci și violet, iar tenul ei măsliniu și odinioară radios era acum pământiu. Cordelia era îngrijorată din cauza ei de mai multe săptămâni, încă de când veștile despre tatăl său, care se afla în Idris, ajunseseră în Devon.

— Alastair, ideea este că acum nu mai suntem aici doar în vizită, ci am venit să ne instalăm. Vom întâlni oameni, putem primi vizitatori, nu mai este nevoie să locuim la Institut, deși mi-ar plăcea să fiu aproape de Lucie. . . .

— Și de James, a zis Alastair, fără să ridice privirea din carte.

Cordelia a scrâșnit din dinți.

— Copii!

Mama s-a uitat dojenitoare la ei. Alastair părea iritat – mai rămăsese doar o lună până ce împlinea nouăsprezece ani și sigur nu mai era un copil.

— Este un lucru serios. După cum bine știți, nu am venit la Londra pentru a ne distra. Ne aflăm aici pentru a ne reprezenta familia.